

UZASADNIENIE

M. A. w pozwie z dnia 23 września 2016 r., skierowanym przeciwko (...) spółce z o.o. w Ł., (...) S.A. w W., wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych:

1. kwoty 80.000 zł z odsetkami, tytułem zadośćuczynienia z tym zastrzeżeniem, że zapłata przez pozwanego ad 1 bądź pozwanego ad 3 - zwalnia pozostałego z tych pozwanych z odpowiedzialności,
2. kwoty 3.574 zł z odsetkami, tytułem odszkodowania za zniszczone przedmioty z zastrzeżeniem jw.,
3. kwoty 84,47 zł z odsetkami, tytułem zwrotu kosztów leczenia,
4. kosztów procesu według norm przepisanych.

Powód podniósł, że swoje roszczenia wywodzi ze skutków wypadku z dnia 3 października 2013 r., kiedy to około godz. 20:00 na terenie OFF (...), jadąc rowerem z niewielką prędkością z uwagi na znaczną ilość poruszających się tamże osób, nagle na swojej drodze napotkał przeszkodę, która spowodowała, że spadł on z roweru na ziemię. Okazało się, że przyczyną wypadku było zahaczenie przednim kołem roweru o wbudowaną barierkę parkingową, której nie zauważył.

Do wypadku doszło na skutek nienależytego oznakowania barierki parkingowej z powodu nienależytego oświetlenia miejsca wypadku, mimo iż porusza się po nim bardzo dużo osób o każdej porze dnia. Bariierka posiadała co prawda trzy taśmy w kolorze czerwonym, jednakże nie posiadała elementów odblaskowych. Powód posiadał zamontowaną lampkę, która była włączona w chwili wypadku, nie mógł jednak dojrzeć barierki z powodu braku jakichkolwiek odbłasków oraz niewłaściwego oświetlenia terenu.

Właścicielem nieruchomości, na terenie której doszło do wypadku jest pozwany ad 1, zaś barierkę zamontował dzierżawca terenu, tj. pozwany ad 2.

(pozew k. 2 - 7)

Postanowieniem z dnia 30 września 2016 r. Sąd zwolnił powoda od kosztów sądowych ponad kwotę 2.000 zł.

(postanowienie k. 72)

Pozwana spółka (...) w odpowiedzi na pozew z dnia 31 października 2016 r. wniosła o oddalenie powództwa w stosunku do pozwanej z zasądzeniem kosztów procesu według norm przepisanych.

W ocenie tego pozwanego, powód nie udowodnił przesłanki jego winy, o której mowa w art. 415 KC, bowiem teren, na którym doszło do wypadku pozwany wydzierżawił pozwanemu W. M. z zobowiązaniem go do utrzymania przedmiotu dzierżawy w należyłym stanie technicznym, a skoro był przedsiębiorcą m.in. w zakresie sprzątnięcia, to pozwana nie ponosi odpowiedzialności po myśli art. 429 KC. (pismo procesowe k. 84 - 87)

Pozwany W. M. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany podniósł w pierwszej kolejności, że nie posiada legitymacji procesowej biernej, bowiem miejsce wypadku nie było objęte umową dzierżawy, aczkolwiek pozwany przyznał, że zamontował przedmiotową blokadę, przy czym doszło do tego na wyraźne żądanie pozwanego ad 1.

Pozwany ten zakwestionował pogląd, jakby ponosił on odpowiedzialność na podstawie art. 435 KC. (pismo procesowe k. 109 - 111)

Pozwany Towarzystwo (...) wniosło o oddalenie powództwa z zasądzeniem kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany ten zakwestionował zasadę swojej odpowiedzialności, podnosząc że do wypadku doszło z wyłącznej winy powoda, tj. na skutek nieostrożnego zachowania. Wskazał też, że ewentualną odpowiedzialność ponosi dzierżawca terenu (pozwany ad 2), zaś jako ubezpieczyciel pozwanego ad 1 - nie ponosi odpowiedzialności za skutki wypadku. (pismo procesowe k. 73 - 77)

Powód w piśmie procesowym z dnia 23 stycznia 2017 r. podniósł, że nie może być mowy o jakimkolwiek przyczynieniu powoda, jako że poruszał się z niewielką prędkością i miał włączoną lampkę rowerową.

(pismo procesowe k. 130 - 132)

Przytępiony przez pozwanego ad 2 ubezpieczyciel nie wziął udziału w procesie.

(zarządzenie k. 278v., potwierdzenie odbioru k. 290)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Pozwany W. M. prowadził działalność gospodarczą w zakresie usług wspomagających transport.

Pozwany ten w dniu 1 września 2007 r. zawarł z pozwanym ad 1 umowę dzierżawy niezabudowanego placu położonego w Ł. przy ul. (...), gdzie funkcjonuje kompleks lokali gastronomicznych pod nazwą OFF (...), zgodnie z którą pozwany ad 2 wykorzystywał plac na cele parkingowe z obowiązkiem jego utrzymywania w ładzie, czystości i porządku.

(wydruk z (...) k. 90, umowa, aneksy do umowy i załączniki k. 91 - 104)

Powód w dniu 3 października 2013 r. w godzinach 18:00 - 20:00 wjechał rowerem na teren OFF (...) jedną z bram od strony ul. (...) i jechał w kierunku wyjazdu od strony ul. (...). Na dworze była już „szarówka”. Ludzie poruszali się grupkami.

Powód wcześniej „wielokrotnie” jeździł rowerem tą drogą i wiedział, że w każdej z dwóch bram od strony ul. (...) są zamontowane barierki uniemożliwiające wjazd samochodów. Znał też położenie kolejnej takiej barierki zamontowanej na trasie, którą pokonywał w dniu 3 października 2013 r. Dzień wcześniej powód jechał rowerem tą samą drogą, wówczas barierka znajdująca się na terenie OFF (...) na środku drogi była opuszczona.

W dniu 3 października 2013 r. w godzinach 18:00 - 20:00 barierka była postawiona i powód uderzył rowerem w tą barierkę, wskutek czego przewrócił się i doznał obrażeń ciała oraz szkody na mieniu. Miejsce wypadku było oświetlone. Barierka była oklejona czerwoną taśmą. Powód miał włączoną przednią lampkę rowerową.

(zeznania świadka M. P. k. 152 - 153, zeznania powoda k. 318 - 319,

opinie biegłych lekarzy: ortopedy J. F. k. 187 - 189,

chirurga plastyka T. Z. k. 209 - 211,

opinia biegłego ds. wyceny ruchomości P. G. k. 267 - 271)

Barierka znajdująca się na terenie OFF (...) była zamontowana przez pozwanego W. M. i jest położona w granicach obszaru dzierżawionego w 2013 r. przez pozwanego. Ta część nieruchomości pełniła funkcję deptaku, z którego korzystali klienci OFF (...), w tym rowerzyści, ruch pojazdów był zabroniony.

Pozwany W. M. zamontował barierkę, gdyż z parkingu drogą, na której została postawiona barierka, wyjeżdżały samochody bez uiszczenia opłaty parkingowej.

(zeznania świadków: M. S. k. 333 - 334, W. J. k. 361,

szkic k. 146)

Sąd nie dał wiary twierdzeniom powoda, zgodnie z którymi barierka, na którą najechał rowerem, go "zaskoczyła".

Powód znał miejsce wypadku, znał położenie barierki (blokad) uniemożliwiających ruch samochodów, a skoro widział dzień przed wypadkiem, że barierka była opuszczona, to mógł i powinien przewidywać, że innego dnia barierka może być postawiona.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego W. M., zgodnie z którymi barierka nie znajdowała się na tej części posesji, którą dzierżawił od pozwanego ad 1 (właściciela nieruchomości), a także w zakresie montażu barierki na zlecenie (żądanie) pozwanego ad 1, jako że są gołosłowne i sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest bezzasadne i podlega oddaleniu.

Pozwany ad 1 jest właścicielem przedsiębiorstwa pod nazwą OFF (...) i biorąc pod uwagę profil jego działalności (działalność usługowa w zakresie świadczenia usług gastronomicznych) jest niewątpliwie przedsiębiorstwem, o którym mowa w art. 435 § 1 KC, przy czym pozwany ten, a co za tym idzie pozwany ad 3, nie posiadają legitymacji procesowej biernej, bowiem pozwany ad 1 powierzył zarządzanie nieruchomością, na terenie której doszło do wypadku z udziałem powoda, profesjonalście, który prowadził tamże usługi parkingowe i ponosił odpowiedzialność za prawidłowe nią zarządzanie i należyte funkcjonowanie zamontowanych tam urządzeń, takich jak np. ogrodzenie, czy też barierki uniemożliwiające ruch samochodów, tj. pozwanemu ad 2 (art. 429 KC).

Biorąc pod uwagę charakter działalności prowadzonej przez pozwanego ad 2, tj. usługi parkingowe, jego odpowiedzialność jest oparta na zasadzie winy (art. 415 KC), nie zaś na zasadzie ryzyka, o której mowa w art. 435 § 1 KC.

Powód nie wykazał, aby pozwany ad 2 korzystał z sił przyrody; nie można a priori wykluczyć, że osoba prowadząca parking nie wykorzystuje sił przyrody, bowiem jeżeli np. używa sterowanych elektrycznie szlabanów (barier), które umożliwiają wjazd/wyjazd z parkingu, to osoba taka odpowiada na zasadzie ryzyka.

Powód jednak, wbrew art. 6 KC, nie wykazał okoliczności umożliwiających zakwalifikowanie przedsiębiorstwa prowadzonego przez pozwanego ad 2 w kategoriach art. 435 § 1 KC.

W tej sytuacji, powód obowiązany był wykazać przesłankę winy pozwanego W. M. (art. 415 KC).

W ocenie Sądu, powód przesłanki tej nie wykazał.

Blokada składana, uruchamiana ręcznie (na klucz), która znajdowała się na drodze, którą jechał rowerem powód, była oznakowana czerwoną taśmą, a nie ma żadnych przepisów, które nakazywałyby specjalne oznakowanie takich blokad; poza tym miejsce wypadku było oświetlone, a powód nie wykazał, że oświetlenie było nieodpowiednie.

Powód w pozwie podał, że wypadek miał miejsce około godziny 20:00, jednakże naoczny świadek wypadku M. P. zeznał, że do wypadku powoda doszło w przedziale czasowym 18:00 - 20:00, a na dworze nie było ciemno, była "szarówka", a droga była „słabo oświetlona” (k. 152), przy czym z zeznań tych nie sposób wywodzić odpowiedzialności pozwanego ad 2, bowiem powód nie wykazał, że oświetlenie uniemożliwiało mu dostrzeżenie blokady.

Niezależnie od powyższego, podnieść należy, że powód przyczynił się do powstania szkody w 100 % (art. 362 KC).

Powód znał drogę, którą jechał rowerem krytycznego dnia, wiedział, że na środku drogi na terenie OFF (...) znajduje się blokada składana, a to, że dzień wcześniej była złożona, nie oznaczało, że w dniu następnym będzie również złożona.

Poza tym, powód jechał rowerem w miejscu, gdzie pieśni poruszali się „grupkami”, a zatem dla własnego bezpieczeństwa oraz bezpieczeństwa pieszych, mógł i powinien w miejscu wypadku prowadzić rower, bo nie można wykluczyć, że jedna z wielu grup pieszych uniemożliwiła mu dojrzenie otwartej blokady, a powodem dla którego jednak blokady nie dostrzegł nie było nieodpowiednie oświetlenie, lecz jazda rowerem za grupą pieszych i okoliczność, że powód nie jechał szybko rowerem, nie ma żadnego znaczenia w świetle art. 362 KC.

W tych okolicznościach, Sąd uznał, że powód w 100 % przyczynił się do wypadku i na mocy powołanych wcześniej przepisów oddalił powództwo.

Na podstawie art. 102 KPC Sąd obciążył powoda tylko połową kosztów procesów poniesionych przez pozwanych, którzy wygrali proces, uwzględniając że powód w chwili wniesienia pozwu mógł być subiektywnie przekonany o zasadności swoich roszczeń.

Sąd nie znalazł jednak podstaw do nieobciążania w ogóle powoda kosztami procesu.

Strona, która wnosi pozew, powinna dokładnie przeanalizować przed jego wniesieniem, czy przysługują jej roszczenia przeciwko wskazanym pozwany.

Sąd na podstawie art. 84 ust. 2 w zw. z art. 80 ust. 1 u.k.s.c. zwrócił niewykorzystane zaliczki na wynagrodzenia biegłych.

ZARZĄDZENIE

Doręczyć odpis wyroku z uzasadnieniem zgodnie z wnioskiem.